

TRIBUNA

MONTSE SURROCA I COMAS

Diputada de CiU al Congrés

EMPURIABRAVA I LA LLEI DE COSTES: UN PUNT I A PART

Tots els que coneixem la marina d'Empuriabrava sabem que és una urbanització envoltada de canals artificials navegables on les embarcacions poden accedir a les propietats privades des del mar. Es tracta de la marina residencial més gran d'Europa i, per exemplificar-ne la magnitud, només cal dir que disposa d'uns 5.000 amarraments.

Aquesta àrea residencial va començar a construir-se el 1967, després de l'aprovació d'un pla parcial no exempt de dures negociacions, i va viure diverses fases, culminades amb el traspàs a la Generalitat pel Reial Decret 2.876/1980 de 12 de desembre. Així, doncs, en aquests moments ningú discuteix el traspàs de titularitat sinó les competències a l'interior de la marina. L'Estat –i el PSC a Madrid– mantenen que l'administració central pot delimitar la zona pública marítimoterrestre als mateixos canals. Si no fos així, és evident que haurien donat suport a la proposició no de llei presentada per CiU en què es demanava la paralització del procés de delimitació i a més el reconeixement explícit de les competències de la Generalitat a l'interior de la marina, de manera que no admetria l'aplicació de la normativa estatal de Costes sinó de la catalana.

Doncs bé, descrit aquest panorama, cal dir que, a l'esmentada marina, el Ministeri de Medi Ambient, Medi Rural i Medi Marí ha iniciat un procediment administratiu per delimitar el domini públic marítimoterrestre en aplicació de la Llei de Costes. En aquest tema no podem obviar els resultats que tenen aquests processos d'atermenament, ja que comporten importants conseqüències econòmiques, socials i mediambientals. Concretament, en el cas d'Empuriabrava, estem parlant d'una delimitació en una zona urbana que afecta unes 5.000 persones; per tant, és innegable la gran alarma social que ha provocat aquesta actuació de l'administració. Tinguem en compte que estem parlant de residències construïdes abans dels anys 80, construccions plenament consolidades, i tot plegat ha desembocat en la presentació d'unes 2.000 al·legacions contra aquest procés administratiu.

«En aquest tema no podem obviar els resultats que tenen els processos d'atermenament, ja que comporten importants conseqüències econòmiques, socials i mediambientals»

Però independentment de les enormes repercussions socials i econòmiques hi ha una qüestió de fons que hem plantejat a la nostra iniciativa al Congrés, i no és cap altra que la intervenció de l'Estat en una marina interior artificial transferida a la Generalitat l'any 1981. Des de CiU sempre hem defensat que l'Estat s'ha d'abstenir d'actuar en una marina interior artificial, que no hi té competències perquè considerem que la Llei de Costes no és d'aplicació en aquest cas concret.

Una vegada més, s'ha posat de manifest la falta de coherència en el discurs del grup socialista (PSC), que d'una banda elabora informes –com el del 19/9/2008 de la Direcció General de Ports, Aeroports i Costes– deslegitimant la competència de l'Estat per delimitar les zones de servitud a la marina d'Empuriabrava, i a l'hora de la veritat, a Madrid, se subordina de manera flagrant a les directrius del PSOE.

Malgrat que, lamentablement, tant el nostre grup com el d'ERC, que havia presentat una iniciativa paral·lela al respecte, no hem pogut aconseguir el reconeixement de l'Estat que les instal·lacions portuàries, en no ser d'interès general i haver estat transferides a la Generalitat, siguin competència del govern català, sí que hem de reivindicar com a èxit de CiU, amb el suport de la resta de grups menys el PSC, haver paralitzat el procés. La pregunta –si l'Estat és competent per delimitar la zona pública marítimoterrestre a l'interior de la marina– quedarà oberta, però si més no donarà tranquil·litat temporal als propietaris d'Empuriabrava a l'espera que es resolgui definitivament el conflicte.

Empordà - 24/03/09